

36. NOVÝ METAPŘÍBĚH LIDSTVA

Když výše uvedené nové postřehy z Písma jednotlivě sdílím s lidmi v církvi, nikoho ani nenapadne vidět v nich důvod k nějaké zásadní změně v učení, nebo dokonce zárodek nového reformačního hnutí v církvi. Vždycky nějak zapadnou do stávajícího stavu věcí. Až teprve v nových vzájemných souvislostech mohou poskytnout nový úhel pohledu na Písmo a tím i na hlásání evangelia veřejnosti. Podle první věty Bible i z celkové logiky Písma a hlavně z Kristových slov (viz. níže) vyplývá, že bezhříšný Adam měl projít nutnou proměnou z pozemské do nebeské podoby, o kterou však vlivem svého hříchu přišel. Tato proměna byla plnohodnotně nahrazena jinou proměnou - „z hříchu do svatosti“. Tím ale vzniklo učení, kde se HŘÍCH sám stal jediným rozhodčím a hlavním aktérem této proměny a ta původní (bezhříšná) tak byla zcela vytlačena ze hry i z hlásání evangelia. Tím se ale silně zkreslil základní vztah Bůh – člověk a také představa o původní lidské bezhříšnosti.

Otázka lidské bezhříšnosti

Otázkou, jak to bylo s člověkem v ráji před jeho pádem se občas zabývá každý kazatel, učitel nebo prorok. Myslím, že je to proto, abychom snad lépe pochopili, jaký byl původní Boží záměr s člověkem a jak to vlastně vypadalo v ráji v plnosti Boží přízně, ale Písmo se k této otázce příliš nevyjadřuje. Zabýval se tím i Rick Joyner v knížce „Poslední bitva“ a dostalo se mu určitého prorockého varování:

„První nebe bylo před lidským pádem. Druhé nebe je duchovní území během vlády zla na zemi. Třetí nebe přijde tehdy, až na zemi skrze Krále znovu zvítězí láska a Otcovo království.“

„Jak vypadalo první nebe?“ otázal jsem se. Když jsem se na to zeptal, pocítil jsem po celém těle zvláštní mráz.

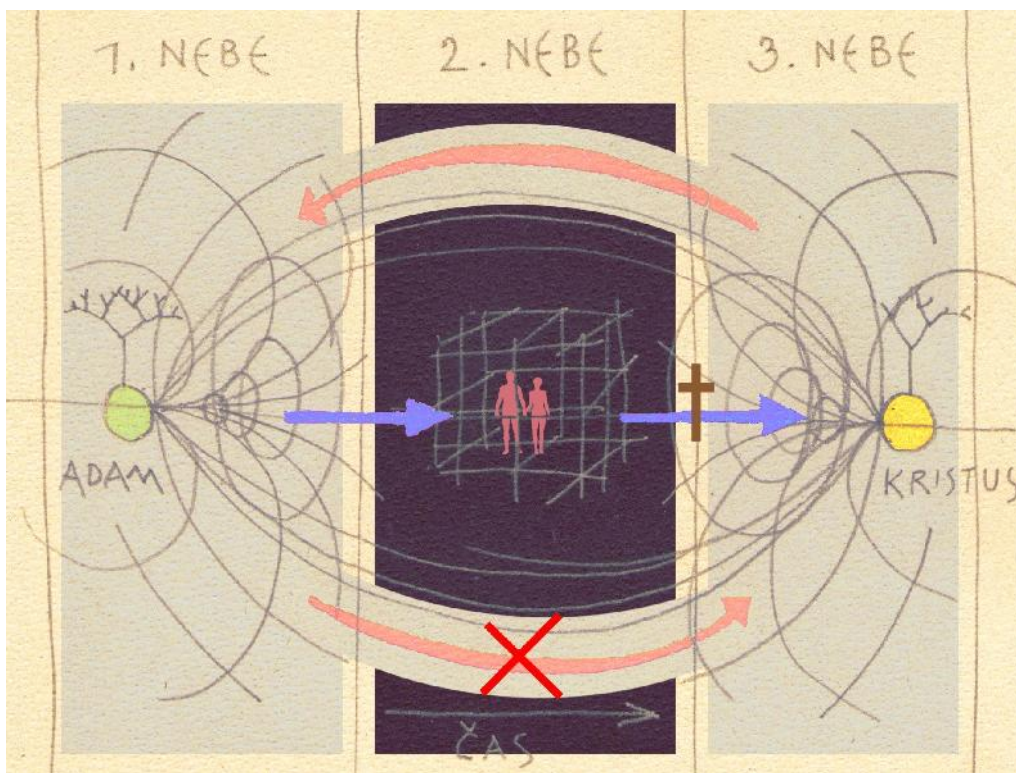
„Není moudré se tím teď zabývat,“ odpověděla Moudrost s velkou vážností. Moje otázka ji zjevně zarazila. „Moudré je chtít znát třetí nebe, tak jak jsi to chtěl ty. Je toho mnohem více, co v tomto životě o třetím nebi můžete poznat, a je to také třetí nebe, království, jež v tomto životě musíte kázat. V tom co bude následovat se o prvním nebi dozvíte, ale vědět o něm teď pro vás není užitečné.“
Rick Joyner „Poslední bitva“

Rick Joyner velmi odvážně rozdělil nebe na tři části nikoliv vertikálně v prostorových souřadnicích jak je zvykem, ale v časové ose na tři velká odlišná období. Myslím, že obojí je možné. 1. a 3. nebe (já bych raději než o nebi mluvil o duchovním stavu ponebesí, které se vlivem HŘÍCHU změnilo, ale to je jen věcí dohody) se týkají **bezhříšnosti** a 2. nebe mezi nimi současného stavu světa (často i církve) pod vládou **HŘÍCHU** a **temných sil**.

Joynerovo varování je užitečné i pro mne, vždyť se stále odvolávám k první větě Bible, tedy do období prvního nebe a proto jej zde uvádím.

Myslím, že znám i ten mráz, o kterém mluví Rick Joyner a už hodněkrát jsem to kvůli

němu chtěl vzdát s tou housenkou, kuklou a motýlem. Věděl jsem, že tato analogie sama o sobě není evangeliem právě proto, že v ní není rozměr HŘÍCHU ani oběti za HŘÍCH, ale přesto se to nápadně podobá tomu, co se s námi v Kristu děje. To mi nedávalo spát. Avšak já jsem výtvarník a přemýšlím přeci jen trochu jinak než většina lidí v církvi. Stále znovu a znovu jsem se k tomu musel vracet, ale vždy jsem se snažil ten mráz prolnout s Kristovým křížem a jakoby se propasírovat skrze něj na druhou stranu k pravdě. Nikdy jsem do toho nešel sám bez Krista, pak ten mráz postupně slábl až zmizel úplně. Vždy se snažím vycházet přímo z Kristových slov. Ježíš přeci také často mluvil o vztahu NEBE a ZEMĚ a používal příklady z přírody, které jsou často na hranici metafory a přímé analogie stvořitelského Božího slova. Jednou ráno při probuzení mi Pán dal krátké vidění podivného zakřiveného časoprostoru a v něm se v jakémsi širokoúhlém panoramatu uspořádaly do vzájemných vztahů všechna tři nebe se všemi mými postřehy z Písma i s tím prorockým varováním od R. Joynera.

Bezhrádnost opravdu dnes musíme hledat a očekávat pouze v Kristu a ne zpět u Adama v ráji. Někdy mám pocit, že naše evangelium bez proměny z pozemšťana v nebešťana nás vede pouze do stavu Adama v ráji před HŘÍCHEM. To ale není celé evangelium, není to vše, co s námi dnes Ježíš dělá. Ježíš k našemu očistění hned vzápětí přidává něco víc, co Adam v ráji ještě nemohl mít. Proto není dobré vracet se zpět k Adamovi. Skrze Adama v ráji pochopit Krista nelze, ale zpětně skrze Krista tu Adamovu bezhrádnost v ráji ano. Modré šipky ukazují cestu člověka v historickém čase od Adama až k nám: (vyhnání z ráje a z prvního nebe pod temnotu druhého nebe a spasení skrze Kristův kříž do třetího nebe). Zakřivené červené šipky, mezi 1. a 3. stavem nebe (ponebesí), ukazují směr pochopení lidské bezhrádnosti. Pouze ta šipka, která vede od Krista v NEBI zpět k Adamovi na ZEMĚ, je správná, protože pozemský Adam tak, jak byl stvořen, nemůže mít podíl na NEBI. Ani z pozemského ráje totiž nevedla přímá cesta do NEBE jen tak bez proměny v anděla, bez jedení ze stromu života. Tím spíše po Adamově pádu vede dnes cesta už pouze skrze Kristův kříž. Jeho situaci, kdy se vlivem hříchu rázem ocitl pod dnešním 2. temným nebem, je naopak třeba si plně uvědomit, abychom lépe pochopili svůj nynější stav, ve kterém se spolu s Adamem ocitlo celé lidstvo a v něm i my. ZEMĚ není jako NEBE a cíl,

ke kterému směřujeme je v NEBI, proto jím nemůže být pozemská Adamova bezhříšnost, ale pouze Kristova nebeská dokonalost.

Evangelium, tak jak jej známe dnes, ovšem zdůrazňuje pouze očištění od hříchů a to pak opravdu vyvolává dojem, jako by nás to mělo vrátit pouze do stavu Adama v ráji před jeho hříchem a my pak už jen měli čekat na smrt a na to, co se s námi bude dít dál. To ale není celé evangelium.

Někteří křesťané mají dokonce tu představu, že Adam neměl jít do NEBE, ale měl zůstat ve svém pozemském ráji a žít tam věčně. Říkají, že kdyby i Adam měl jít do NEBE, bylo by to určitě v Bibli napsáno. Vůbec nedomýšlejí nelogičnost takových představ a tvrzení.

My sice všichni v církvi věříme Písmu, ale pak jednáme a mluvíme podle svých představ.

Málo vykládáme Písmo logikou Písma, která se zobrazí až ve vzájemných souvislostech a ne jen v jednotlivých verších. Starý zákon by měl být vykládán Novým zákonem a Nový zákon může být zpětně výstižně ilustrován Starým zákonem. Starý zákon se pod vlivem novozákonní zvěsti zbohacuje a dostává nové významy. Např. starozákonní Josef v Egyptě celým svým životem „skycuje“ Kristův příběh ve vztahu k Izraeli, aniž by to tušil.

Podobné Kristovské principy ožívají v mnoha jiných příbězích Starého zákona a dokreslují tak a prohlubují novozákonní zvěst ke spasení.

To vše je pak dobré dávat do souladu s tím, co řekl Ježíš. To, že i Adam se měl proměnit v nebešťana, aby mohl jít do NEBE, dokládá Kristův výrok:

Ježíš jim však odpověděl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží. Po vzkříšení se lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé. Mat 22:29-30

Většinou se čtenář tohoto výroku zasekne na tom ženění a vdávání a začne intenzivně přemýšlet o tom, jaké to asi bude v NEBI bez sexu a už ho tato představa nepustí. Smysl tohoto výroku je však jiný a mám podezření, že omyl Židů, na který Ježíš upozorňuje, se týká i dnešní církve. Ježíš vytýkal Židům špatné představy o NEBI a upozornil je na to, že nebeské království je naprosto odlišné svou povahou od pozemských věcí a to zcela určitě bude vyžadovat naší proměnu do podoby andělů. Ježíš o těchto věcech mluvil častěji:

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Jan 3:3

Přímý otisk Slova v přírodních tvarech

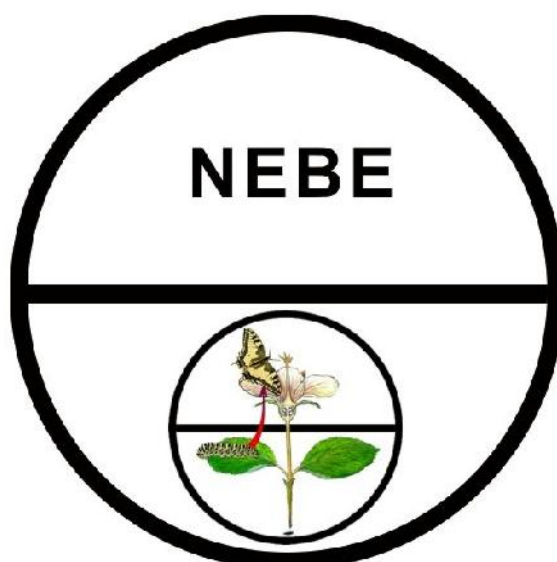
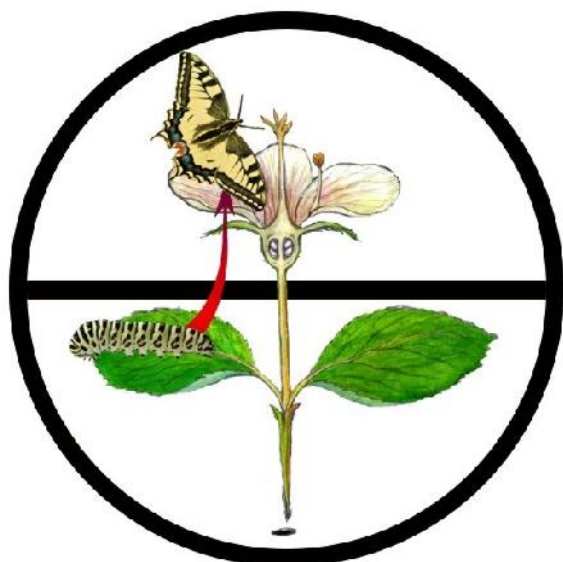
Nutná proměna v bytosti podobné andělům a toto záhadné nové narození, o kterém Židé zatím nic netušili, spolu velmi úzce souvisí a to nikoliv kvůli HŘÍCHU, ale kvůli odstvoření světa rozdílné povaze NEBE a ZEMĚ.

Tato nutná proměna člověka je a vždy byla možná pouze bez hříchu. Bůh nám nemá důvod cokoli zatajovat a touží nás uvést do celé pravdy, abychom věděli, jak tyto věci lépe pochopit a pravdivěji oznámit světu.

Tyto dva Kristovy výroky (o novém narození a o proměně v nebeské anděly) nejlépe ilustruje trojfázová forma života **housenky, kukly a motýla** spolu s tvary všech rostlin.

Jde o přímý otisk stvořitelského Božího slova a ne jen o metaforu. Metafory názorně vypovídají o morálních hodnotách, nebo jiných abstraktních pojmech, většinou kvůli lidskému hříchu. Zde nejsou potřeba. Housenka není obrazem hříšníka a motýl není morálně polepšenou housenkou. Je daleko spíše něčím jako housenčím andělem.

To už ovšem není metafora, ale strukturální analogie. Housenka se stejně jako my musí znovu narodit, aby se stala motýlem a proto musí nejdříve zemřít svému dosavadnímu způsobu života. Zdrojem obživy housenky je LIST, ale pro motýla jím je KVĚT. Kukla se nějaký čas postí, ona je tím přechodovým stádiem proměny. LIST a KVĚT na jedné rostlině patří organicky k sobě a přesto jsou zcela odlišné povahy a vypadají jinak, stejně jako i motýl vypadá jinak než housenka. Obojí je analogií rozdílu mezi ZEMÍ a NEBEM a v obojím vidím přímý otisk Stvořitelského Božího Slova ve vztahu k první větě Bible.

Pokud se i s Adamem v ráji mělo stát něco, co se s ním kvůli HŘÍCHU vůbec nestalo, ale s námi se to již v Kristu děje a my přitom o tom nic nevíme, to pak zcela mění pohled na Boha, na celkový metapříběh lidstva, na pravou povahu Adamova selhání v ráji i na pravý důvod vyhnání Adama z ráje.

Na kurzu UDD (užívání duchovních darů) v Praze v roce 2013 přinesla jedna mladá prorokyně zvláštní sen. Viděla prý zlověstně temné mračno nad krajinou znamenající bitvu nad zemí. Uprostřed té temnoty se ukázala záře Boží slávy a uprostřed ní krásný motýl. Sen končil její otázkou: „Pane, je to snad nějaké nové učení, které přichází?“ Velice mne toto vidění povzbudilo a dodalo více odvahy.

Co prorockého je v tomto trojfázovém modelu: ZEMĚ – PROMĚNA – NEBE, podle vzoru (předobrazu) ve stvořené přírodě: **housenka – kukla – motýl ?**

Především nový způsob odhalující podstatu celosvětového HŘÍCHU. Ježíš řekl, že až přijde Duch svatý, ukáže celému světu v čem je základní princip HŘÍCHU:

On přijde a ukáže světu v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří,...
Jan 16:8-9

Ježíš tím chtěl říci, že podstatou HŘÍCHU vůbec není porušená morálka pozemšťanů, ale úplná absence zdroje života v lidském nitru. Bůh nám v Kristově Duchu nabízí zpět naše ztracené „zmotýlovatění“. Tato ztráta zasáhla v jediném okamžiku celou planetu. Z celého příběhu lidstva rázem zbyla jen **housenka** (pozemský život), **kukla** (rakev) **a ???**.

Nový metapříběh lidstva

O globálním příběhu celého lidstva, ve kterém jsme se všichni ocitli dnes nejvíce ze všech autorů, pokud je mi známo, přemýšlí, mluví a píše snad jenom John Eldredge.

Metapříběh lidstva je skrytý příběh, který není nikde napsaný a přesto jej všichni žijeme. Takový příběh není napsaný ani v Bibli, ale Bible se jej dotýká ze všech napsaných příběhů nejvíce. Bible je vlastně takovým fraktálním útvarem (každá část i části těchto částí nesou základní informaci celku), kde každý jednotlivý příběh Písma jiným způsobem zobrazuje celkový metapříběh lidstva a tím i celkové poselství Písma.

Vůbec není na závadu, když se pokoušíme různě dešifrovat a třeba i umělecky ztvárnit základní schema i jednotlivé peripetie tohoto v Bibli ukrytého příběhu. O něco takového se pokusil i John Eldredge v knížce „Velký příběh“.

Své čtenáře i posluchače se snaží uvést do velkého příběhu lidstva, ve kterém jsme se všichni bez výjimky ocitli se svými osobními příběhy a o kterém by bylo dobré se také něco dovědět, zjistit jak dopadne a také jak a proč začal.

John Eldredge nalézá mnoho paralel v celé řadě románů a romantických filmů (Statečné srdce, První rytíř, Pán prstenů, ale i Hvězdné války aj.), které vždy spojuje podobné téma obrazy vždy nějaký biblický princip.

Žádný ze všech známých příběhů ať rytířských (legendy o Lancelotovi a králi Artušovi viz. film „První rytíř“), či romantických (tzn. vzniklých v období romantismu, např. „Hrabě Monte Christo“, „Bídníci“ apod.), ani příběhy z filmů ve stylu „fantazy“ („Pán prstenů“ a „Letopisy Narnie“) nebo ve stylu „sci-fi“ („Hvězdné války“, „Matrix“, ale třeba i „Den nezávislosti“ a celá řada jiných), žádný z těchto příběhů nezobrazuje fatální ztrátu druhé poloviny sebe sama. Ač zobrazují mnoho biblických paralel (odstranění zla a nápravu všech věcí na ZEMI, příchod jediného hrdiny – záchrance, který je často vybaven nějakou super nadpřirozenou mocí, a který zachrání celé město, zemi nebo nejlépe celou planetu), nikdy nezobrazují ztrátu své vlatní identity, svého vlastního předurčení.

Nikdy tyto příběhy nezobrazují situaci, ve které by sám příběh byl v polovině přeťat a zcela zmařen. Právě o takovém příběhu vypovídá Bible.

Metapříběh je proto meta-, protože je skrytý a nelze jej popsat (ztvárnit) celý beze zbytku. To si uvědomil i John Eldredge když uznal, že příběhy nikdy neobsahují celé evangelium. Všimá si spíše jejich společného jmenovatele a poukazuje na příbuznost s Bibli.

Ani Ježíš nemohl do svých krátkých příběhů v podobenstvích dát úplně všechno. Např. podobenství „O marnotratném synu“ nevypovídá nic o zástupné oběti na kříži a krvi prolité za hříchy světa. Je to podobenství o milosrdném otci.

Přesto nám příběhy hodně pomáhají, vtahují nás do děje, poskytují bohatý materiál k zamyšlení a dobře se zapisují do naší paměti.

Nový metapříběh lidstva by se měl týkat především celkového globálního HŘÍCHU, který zasáhl celý svět, a o kterém svět nic neví.

Dnes už víme, že HŘÍCH nemá jen morální rozměr v podobě Adamovy **neposlušnosti**, ale také fatálně metafyzický rozměr v celkové **porušenosti** světa jako následku tohoto morálního selhání. Proto Ježíš mluvil také o takových věcech, jako je nové narození a proměna v jiné bytosti, jejichž paralely můžeme najít spíše v přírodě (v biologii), než v lidských příbězích.

Jak nejlépe zobrazit druhou polovinu příběhu, která se s lidmi ještě nikdy nestala? Takový příběh o lidstvu ještě nikdo nikdy nese-psal. Dokonce i Jonh Eldredge nemluví o ničem jiném, než jen o nápravě starých věcí. Jakých starých věcí? Zase jen návrat k Adamovi do ztraceného ráje? To by rozhodně nestačilo.

Já tomu rozumím takto: Bůh opravdu s námi dělá úplně nové věci a přesto nevymýšlí nic nového, co by sám od počátku neměl s člověkem v úmyslu. Vůbec mi nejde o budoucnost s nějakou novou vývojovou (evoluční) mutací člověka k úplně novým neznámým obzorům, jaké jsem rád směle vyhlížel v mládí jako ateista.

O co tedy půjde? Opět mi pomůže první věta Bible ve vztahu NEBE - ZEMĚ.

Jako nápravu a obnovu starých věcí to vidí pouze Bůh sám v NEBI ve svém scénáři, ale v našich podmínkách na ZEMI půjde o něco opravdu zcela nového, co tu ještě nikdy nebylo. Půjde o **Proměnu pozemšťana v nebešťana**. To je ten původní Boží záměr s Adamem, který ač v pozemském ráji nikdy nenastal, je nyní skrze Krista obnoven a již se ve skrytu s těmi, kteří ho přijímají, děje. To je ten pravý metapříběh lidstva podle Bible.

Dav pomatených housenek

Bůh miluje člověka, ale celé lidstvo vidí jako chaoticky hlučící dav pomatených housenek, který jako celek zapoměl, co se s ním mělo původně stát. Možná některé housenky tuší něco o motýlech, ale moc si s nimi neví rady. Kukla je děsí jako jejich vlastní rakev, do které se jim rozhodně nechce vlézt. Vůbec netuší, že v ní je odpověď na ten chaos, do kterého se dostaly a vstupní brána do té ztracené druhé poloviny jejich vlastních životních příběhů. Naprosto všechny housenky umírají tak, že se přežerou zelí, pak prasknou a nic. Nikdy neokusí sladký nektar z květů, nikdy nezačnou létat a nepoznají svatební motýlí rej.

Teď by se ještě pro úplnost hodilo dodat, ale to už by byla ryzí alegorie a ne jen analogie, že Bůh sám se stal housenkou, aby jiným ukázal cestu. Na chvíli se směle ponořil (pokřtil) do kukly, aby se 40 dní postil a pak se také před jejich zraky proměnil, aby jim ukázal jak vypadá motýl. Všem housenkám kázal o království květin a o sladkém nektaru, ale také o nutnosti se zakuklit. Zlé housenky ho za to chytily a zabily. Říkaly, že správná housenka má žrát jenom to zelí a ne koukat někde po nějakých vzdušných zámčích ve květech. Boží housenka ale vstala z mrtvých v podobě motýla a odletěla před jejich zraky do království květů a sladkého nektaru. Ty housenky, které ji následují a dávají se Bohem zakuklit, jsou proměňovány v motýly a mohou se radovat spolu s ním v království květin, kam žádná jiná housenka, tak jak je, nikdy přijít nemůže.

Tato alegorie se ovšem hodí jen pro ty, kteří už znají Bibli. Líbí se mi pouze jako názorně technické modelové vrstvení struktur se shodným základem v Božím Slově, ale už méně jako příběh. Umělecky se mi zdá trochu nevhodné, mechanicky naroubovat Kristovu oběť na housenku. (Stejně tak i na Iva Aslana z „Letopisů Narnie“, který také umírá a vstává z mrtvých, ale neodsuzuji to. Možná, že i to snad některým dětem v nedělní škole pomůže lépe pochopit evangelium. Já mám ve filmech mnohem raději umělecky skryté kristovské principy, které jsou všeobecně lidsky přijatelné. To chápu jako úkol umění. Např. ve sci-fi filmu „Equilibrium“ jsem našel až čtyři postavy se zcela odlišnými kristovskými prvky.)

Užitečnost této housenčí analogie (i bez toho alegorického doplňku) vidím hlavně v tom, že názorně zobrazuje odštěpení té druhé poloviny příběhu (který u housenek všeobecně

známe – motýl), o kterou však celé lidstvo vlivem HŘÍCHU v nadpřirozené poloze přišlo. To je realita světa. Takový příběh, pokud vím, ještě nikdo nikdy umělecky neztvárnil. Kdysi dávno v začátcích víry jsem měl krátký sen nebo snad vidění, už si nevzpomínám: Po celé planetě Zemi byl veliký chaos, vlaky jezdily zmateně sem a tam. Pak na nějakém širokém kolejišti uspořádaly závody, nebo se společně hnaly za nějakou vidinou, to nevím. Vlaky se začaly měnit v housenky a celá planeta v hlávku zelí. Mou pozornost upoutala malá housenka, která se jako strojvedoucí nakláněla z okna jedné housenčí lokomotivy, mávala svou červenou čepicí, smála se a vítězoslavně volala: „Hurááá!“ Za chvíli se její volání změnilo v křik zděšení. Koleje končily v prázdnotě nad temnou propastí.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Původní proměna pozemšťana v nebešťana
byla bezkonkurenčně nahrazena jinou proměnou:
„z hříchu do svatosti“.

Je snad hřích naším jediným důvodem k proměně?

Ani z pozemského ráje nevedla přímá cesta do NEBE
bez proměny,
čili bez jedení ze Stromu života.

Původní proměna člověka je a vždy byla možná pouze bez hříchu.

Housenka není obrazem hříšníka
a motýl není metaforou morálně polepšené housenky.
Je daleko spíše něčím jako housenčím andělem.

**Zdrojem obživy housenky je LIST (země),
pro motýla je jím KVĚT (nebe)
Kukla se postí,
ona je tím přechodovým stádiem proměny.**

Z celého příběhu lidstva rázem zbylo jen:
housenka (pozemský život),
kukla (rakev)
. . . . a ???.

Sen o davu pomatených housenek
Vlaky se proměnily v housenky a celá planeta v hlávku zelí.